

Herminio: Sit tibi terra levis.

Iván Iglesias «Cazarón»

Si nos dese aquí por querer ensinar, por fer ostentación que dirían algús, d'un xeito d'esplicar de maneira que reducísemos a un plano histórico-sociolóxico, y tamén fisiolóxico, moitas veces, el tema qu'aquí queremos contar, tíamos que fer noso, pol momento, el feito de que moitas veces pénsase qu'as obras resúmense nos sous autores, inda condo éstas, dende úa perspectiva que vaya dixerindo el tempo, -diacrónica que podíamos dicir-, perdan dalgún xeito esa condición de resumirse nel autor primeiro, na feitura primeira, pra pasar a convertirse, dalgún xeito, nun outeiro más ou menos alto unde se pode botar conta y taliar aquilo que algús deron en chamarye el Ser del pueblo, ou lo que d'outro

xeito se chama tamén, as veces, cultura popular, inda condo esta teña visos de ser eminente, crara y distinta, como diría algún pensador del Edá Moderna.

Y é que si falamos d'Herminio Álvarez, "Memi" pra os vecíos y conocidos, el feito de qu'a súa obra seña outra das súas fiyas, y ésta, como dicimos poda, a lo miyor, resumirse na súa persona, nel caso de que nun fora asina, quereríamos, úa vez que lo conocemos, qu'a lo menos ésta parecésese ben a él. Porque falar con Herminio sobre a súa obra resúmese, quizabes, nun pracer qu'a "belleza artística" desinteresada quer dar a quen pode ser testigo súa.

Herminio é un home pouso y xeitoso que ten a sabiduría que vei recoyendo cuas vivencias y tamén cua forma mui peculiar de caltrir y representar a vida, que vei recoyéndose, plásticamente falando, a lo llargo de toda a súa obra. Poñamos qu'él dice nun empituarse dos criterios teóricos que s'espoín nos llibros sobre a teoría y a tendencia artística y estética. Dice nun ller muito, vamos; pero ún dase conta de qu'inda condo a llectura apuntale algúas condicións que vein inscritas na persona, nun fai al sabio de por si.

Con Memi esto vese as craras, y fai qu'un rapaz novo, como el que esto escribe, tópose tamén coa xuventú repousada y sabia d'ua persona que xa nun coce na primeira augua, porque anduvo escaleyando xa más de seis décadas pol mundo éste. Y tamén aprendendo y aprehendendo. Y enseñando, qu'é un xeito ben nobre, pensamos nosoutros, de pasar por esta chía de caleyas que ye chaman vida.

Herminio naceu na Caridá, conceyo d'El Franco. Quizabes dar este dato seña úa condición superflua, ou que reverque das llindes de lo que queremos falar; ta claro que todo el mundo naceu nalgún sito. Però pensamos qu'el feito de ser franquín, rrellacionándose hestórica y xeográficamente cúa comarca unde as manifestacións artísticas plásticas nun deron feito fortuna hasta enguano, y que asina nun se poda topar ún con "masa crítica" algúa de personas cúa

catalogación d'artistas, enriquece inda más, se cabe, a condición personal y artística del noso autor.

Anque sí qu'é certo qu'Herminio ten algo de fruxe nesto que dalgún xeito valíuye d'inspiración, digamos metodolóxica, al noso escultor. Úa das máximas de Herminio é el trabayo continuo. A súa produción durante estos anos é impresionante. Muitos centos de pezas saliron durante este tempo da mente y das maos (qu'igual ven a ser lo mesmo) d' Herminio.

Asina é que fruxe, tenla, dicimos. Y ben cerca nel tempo y nel sentimento. El sou difunto tío Angelito: un ferreiro da Caridá qu'Herminio da en supoñer como a persona más trabayadora del mundo. Angelito ten un museo de forxa dedicao nesta localidá: pasen y vexan. Por él tamén se conocerá a Herminio, inda condo as súas conceucióis señan ben estremadas y el recargamento de rebiliscoques y adornos na produción d'Angelito, nun teña que ver cua conceución tensional, solta, decargada y minimalista das obras d'Herminio. A lo menos na última parte da súa obra.

Y é que nel noso autor vense as craras úa dirixida evolución artística nas súas pezas. Ún qu'entróu nel sou anterior abarrotao y recardísimo estudio (hai ven pouco qu'amañóu ún novo na Caridá) pode darse conta inmediatamente da maña natural d'Herminio pra producir: El Última Cía pintada nun grao d'arroz, el campanario del iglesia da Caridá (unde se pode ver el hora que marca el sou reló) na cabeza d'un alfiler, ou el Porto nua lentexa dan sorprendente mostra d'ello. Fai xa muitos anos qu'estas engatusadoras miniaturas foron concebidas por Herminio.

Porque el noso autor empezóu pintando. Varios bodegóis que vemos nel sou estudio dan conta d'ello. Despós d'eso, a súa dedicación pasóu al escultura, valíndose d'úa montueira de materiales que, al tempo que medraba a súa capacidá de creación artística, foron plantegándose como sostén físico pra plasmación da súa obra: al principio foi el cartón, que prensaba con un inxenio

que construíu a costa d'escalabaciá a cabeza con un pequenísimo motor col que conseguía estrapellar grandes cantidades d'este material. El cartón convivíu cua madera y ésta divorcióuse pra vivir sola y encherse de colores nel sou xusto término y asina poder costruir úa nova pureza das formas axudada tamén por este cromatismo. Y da madera chegamos al máximo grao d'evolución nos materiales, que pasa fundamentalmente pol aceiro, el cristal y el aluminio, sólos, ou ben en compañía, mezraos, y neste caso, sempre d'emparzao pra definición estética da obra del noso escultor.

Comenta Herminio qu'el arte ten sempre que contarnos daqué: as pezas mínimas y minimalistas da súa produción esposta en urnas trasmítennos un mundo paralelo de llimitación del adorno y d'aprehensión de ingravidez reflexada nos marcos de cristal unde se sitúan. A perspectiva, dibúxasenos tamén, tanto nestas obras como nas pezas de gran tamaño, fundamental.

Como dicíamos, el evolución dos materiales vei acompañada d'un creciente gusto pol minimalismo y a búsqueda del estructura íntima das formas y dos materiales que se condensan núas xeometrías puras y descargadas de cualquiera accesorio. A física é puro medio, queremos dicir. El fin é el arte.

Chama el atención a llimpieza y pureza nas formas últimas y os acabaos desarrollaos nas pezas del noso autor. As obras d'Herminio provocan ora úa rotura inesperada nel espacio en que se mostran, ora un reto constante a os modos de perceución estética, tan acomodaos as leyes xeofísicas qu'imperan nel noso domino observacional.

Estas obras tan preñadas secreta y pousadamente, y dende a súa estructura íntima trasmítese hacia fora úa sorprendente lluita de tensióis que reventan a perceución del observador. Y é qu'as obras d'Herminio son pra observar. Tamén pra retornos y tresmitirnos a levedá, que sublima a llixereza, del aceiro y el ingravidez das masas. Son pezas interactivas, diríamos. A rellación

del observador con ellas pasa por preguntarse pola consecución d'espacios y formas sempre novedosas nel obra d'este caridense. É el orixinalidá escultórica d'Herminio.

Parte das obras de madeira son concebidas nel sou taller estudio, y más tarde son montadas físicamente nun taller d'ebanistería nel poblo vecín de Valdepareas. Al tempo, as pesadas pezas d'aceiro (que más tarde parecerannos que queren engalar, ingravidas) reciben nel taller de forxa del sou primo Rosendo el arte mayéutico primeiro pra poder convertirse nas obras d'arte que serán.

Un proxecto pol momento aparcao pral Atalaya de Valdepareas, fainos falar de noventa toneladas d'aceiro en dúas pezas que chegan a medir veinte metros d'altura. Sublime, entoncias, dende algúa conceución d'este término nel sen del trascendentalismo kantiano. El pracer y el temor convivindo.

En Herminio, el reto y a novedá andan os mismos camiós da mau. Horas y horas de trabayo nos sous talleres son as responsables desta dobre atribución. Con ello, peneirao, filtrao como é debido pol talento del escultor, el éxito ta garantizao. Quen observe será fiel y sorprendido testigo d'ello.

El noso Memi nun para de producir, dicimos, y a súa reputación medra sen parar. Multitú d'esposicións solo ou d'emparzao dan búa fe d'ello en gran parte das miyores salas y ferias nacionais y nun bon feixe de galerías internacionais. El sou nome medra como parece que lo fai a linealidá pasmosa y a levedá d'algúa das súas pezas. Xapón tuvo el oportunidá de contar con él nun hai muito. El Museo de Bellas Artes d'Asturias, tamén. Y tamén, però nun lo conten ustedes, corre a lenda de qu'un llapiceiro magnético foi representao nos dibuxos animaos da tolla y xenial familia Simpson. Y en definitiva, lo dito: pasen y vexan. Y atrévanse a conocello, porque merece a pena. Y tamén, claro a suá obra, a que cada vez más, a terra écheye llixera.

Escultura na Veiga